

Ο προφήτης Ιωνάς και η παγκοσμιότητα της σωτηρίας

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γράφει ο π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) Και έγινε λόγος Κυρίου στον Ιωνά, τον γιο του Αμαθί, λέγοντας: Σήκω να πας στη Νινευί, τη μεγάλη πόλη, και ν' αναγγείλεις την τιμωρία της, γιατί είδα τη φαυλότητα των κατοίκων της. Ο Ιωνάς όμως ετοιμάσθηκε να φύγει από το πρόσωπο του Κυρίου, προς τη Θαρσείς, και κατέβηκε στην Ιόπη. Και βρήκε ένα πλοίο, που πήγαινε στη Θαρσείς, και έδωσε τον ναύλο του, κι επιβιβάσθηκε σ' αυτό, για να πάει μακριά από τον Κύριο (βλ. Ιων. 1, 1-3).

β) Ο προφήτης Ιωνάς, που η Εκκλησία τιμά στις 21 Σεπτεμβρίου, θεωρεί τη σωτηρία ως αποκλειστικό προνόμιο του δικού του λαού. Δεν κατανοεί ότι ο Θεός «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Α΄ Τιμ. 2, 4). Δεν μπορεί να δεχθεί ότι ο Κύριος είναι πολυεύσπλαχνος, ελεήμων, οικτίρμων και όλος αγάπη πατρική. Οπότε, παρακούει την εντολή Του και νομίζει ότι θα ακυρώσει το θέλημά του. Ο Θεός όμως τον παιδαγωγεί με διάφορους τρόπους, με θαύματα και «σημεία».

γ) Η σφοδρή τρικυμία που συνάντησε το πλοίο αναγκάζει τον Ιωνά να ομολογήσει ότι φεύγει «από προσώπου Κυρίου». Έτσι, ύστερα από κλήρο ρίχνεται στη θάλασσα και βρίσκεται στην κοιλιά ενός κήτους, στην «κοιλιά του Άδη». Μένει εκεί τρεις μέρες και τρεις νύχτες, μετανοών και προσευχόμενος. Η προσευχή του γίνεται φωνή ευγνωμοσύνης στον Θεό, διότι από το βάθος της αβύσσου ελπίζει ότι θα ξαναβρεθεί κατά θεία πρόνοια στις αυλές του Κυρίου, στον ευλογημένο ναό του.

δ) Κι όταν το κήτος τον ξερνά στη γη, παίρνει πάλι ο Ιωνάς εντολή να κηρύξει μετάνοια στη Νινευί, πράγμα που κάνει. Αλλά όταν βλέπει την έμπρακτη μετάνοια του λαού της πόλης, αντί να χαρεί, θλίβεται και διαμαρτύρεται στο Θεό, που δεν στέλνει την τιμωρία του. Κι Εκείνος τον παιδαγωγεί με συμβολικό τρόπο. Δίδει εντολή να φυτρώσει μεμιάς ένα σκιερό φυτό, μια «κολοκυθιά», για να τον προστατεύει από τον καύσωνα. Και την άλλη μέρα το πρωί στέλνει ένα σκουλήκι που τρώει τις ρίζες του φυτού και το ξηραίνει. Έτσι, η ζέστη γίνεται αφόρητη, κι ο Ιωνάς νιώθει εξαντλημένος. Τόση ήταν η στενοχώρια του για την απώλεια του φυτού, που ήθελε να πεθάνει παρά να ζήσει.

ε) Του λέει τότε ο Θεός: «Εσύ ούτε κοπιάσες γι' αυτό το φυτό ούτε το 'κανες να μεγαλώσει. Μόνο του μεγάλωσε σε μια νύχτα και την άλλη μέρα ξεράθηκε. Κι όμως λυπήθηκες γι' αυτό. Εγώ δεν έπρεπε να λυπηθώ για τη Νινευί, τη μεγάλη πόλη..., όπου υπάρχουν περισσότεροι από εκατόν είκοσι χιλιάδες άνθρωποι και κτήνη πολλά;» (Ιων. 4,10-11). Δεν τον επιτιμά, αλλά του θέτει το ερώτημα και τον αφήνει να απαντήσει μόνος του. Δεν τον τραυματίζει, αλλά τον θεραπεύει. Του αποκαλύπτει το μεγαλείο της αγάπης Του.

στ) Όταν στους χρόνους της Καινής Διαθήκης οι γραμματείς και οι φαρισαίοι ζήτησαν από τον Χριστό κάποιο αποδεικτικό θαυματουργικό σημάδι, που να επιβεβαιώνει τη Θεία του αποστολή, Εκείνος επικαλέσθηκε το «σημείο» του Ιωνά. Εδώ η Εκκλησία ακολουθώντας τα λόγια του Ιησού (Λουκ. 12, 38 κ.ε.) βλέπει την τριήμερη ταφή και Ανάσταση του Κυρίου. Γι' αυτό και η προφητεία αυτή διαβάζεται στον εσπερινό του Μ. Σαββάτου.

ζ) Το βιβλίο του Ιωνά περιγράφει τη νοοτροπία που συχνά απαντά και σε πολλούς χριστιανούς. Πολλοί από αυτούς θα ήθελαν άμεση τιμωρία των αμαρτωλών, των αδίκων, των αθέων, των φαύλων, των πονηρών και όσων βρίσκονται σε πλάνη. Θεωρούν τον Θεό άδικο, που δεν επεμβαίνει ως τιμωρός για να αφανίσει από τη Γη τους ασεβείς και να εξαλείψει το κοινωνικό κακό. Δεν αντέχουν την ελευθερία με την οποία προίκισε ο Θεός το ανθρώπινο γένος και δεν μπορούν να κατανοήσουν την άπειρη αγάπη Του για το τελειότερο και θεόμορφο πλάσμα του, τον άνθρωπο.

Πηγές: makthes.gr-paterikos.blogspot.gr